

Arrest

nr. 131 738 van 21 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod voor een duur van drie jaar, aan verzoekers ter kennis gebracht op 25 juni 2013.

Op 26 februari 2014 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 maart 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 18 juni 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“K., N. (RR: ...) geboren te Peje op (...)1981
en K., S. (RR: ...) geboren te Peje op (...)1986
adres: (...) nationaliteit: Kosovo*

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2000 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 26.02.2014 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

• Betrokkenen. staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 25/26 juni 2013; Dat inreisverbod verbiedt hen zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 24125 juni 2016. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1^a alinea - 1°, artikel 74/12 §1, 3^e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

• Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 7 dagen betekend: voor N. op 25.06.2013; voor S. op 26.06.2013; Op 19.02.2014 werd opnieuw een bevel afgeven, onmiddellijk op te volgen.

• Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten zij dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgisch grondgebied bevinden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partijen op 3 juni 2013 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. De verzoekende partijen hebben tegen voormelde beslissingen geen beroep ingesteld, zodat het inreisverbod d.d. 3 juni 2013 definitief is.

Bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven, te constateren dat het inreisverbod van 3 juni 2013 nog steeds van kracht is en de verzoekende partijen aldus het recht niet hebben zich op het Belgisch grondgebied te bevinden. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

2.2 Ter terechtzitting betogen verzoekende partijen dat de buitengewone omstandigheden dienen onderzocht te worden en dat er rekening moet worden gehouden met de door hen aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.3 Artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1 De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.”

Uit de bewoordingen van artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

Artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4 Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.”

Het is de betrokken vreemdelingen, overeenkomstig artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet, aldus verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven.

In de mate verzoekende partijen menen dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden een afwijking vormen op het principe dat de opheffing of opschorting dient te worden aangevraagd in het herkomstland of kunnen worden beschouwd als een wettelijke uitzondering op het principe, kunnen zij niet worden gevolgd. Met dit betoog gaan verzoekende partijen er immers aan voorbij dat in eerste instantie de opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd – in beginsel vanuit het land van herkomst – en slechts nadat deze opheffing werd bekomen een aanvraag om verblijfsmachtiging kan worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet.

Ook in de voorbereidende werkzaamheden bij de wet van 19 januari 2012 kan men het volgende lezen:

“Overeenkomstig artikel 11, paragraaf 3 van de richtlijn voorziet dit artikel dat een onderdaan van een derde land bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag mag indienen voor de opheffing of de opschorting van het inreisverbod, omwille van humanitaire redenen, beroepsredenen of studieredenen.

Op die manier kan een inreisverbod worden opgeheven omwille van humanitaire redenen, en meer in het bijzonder omwille van specifieke medische of familiale redenen, het bezoek van een ouder die ernstig ziek is, de gezinshereniging met een Belg of met een burger van de Unie of in geval het risico bestaat op schending van een recht dat wordt beschermd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Elke aanvraag dient individueel onderzocht te worden, ook op voordien gepleegde en vastgestelde fraude, hetgeen een contraelement moet uitmaken voor de opheffing of opschorting voor de inreisverbod. Deze aanvraag kan op elk moment worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of

consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland. Nadat tweederde van de termijn van het inreisverbod is verstreken, kan de vreemdeling een opschorting of opheffing vragen omwille van professionele of studieredenen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de vreemdeling in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.” (Parl. St. Kamer 2011-2012, 3e zitting van de 53ste sessie, Doc 1825/001 p.21-22).

Bijgevolg kan uit de voorbereidende werken worden afgeleid dat een dergelijke aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod expliciet dient te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Stellen dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden als een afwijking kunnen worden beschouwd op de verplichting op een opheffing/opschorting van het inreisverbod in te dienen in het herkomstland, zoals verzoekende partijen aangeven, ontnemt dan ook elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar de door hen aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM in het verzoekschrift, wijst de Raad erop dat zij hun grieven met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM kunnen aanvoeren in de aanvraag tot opheffing/opschorting van het inreisverbod.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN